

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Consultationes Theologicæ Et Spirituales Christiani verè fidelis & verè devoti ...

... De Excellentissimæ Sanctissimæ Virginis Mariæ Matris Dei

Louis François <d'Argentan>

Augustæ Vindel. ; Dilingæ, 1726

VD18 80217915

§. 2. Obligatio, quam habemus ad gemendum.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45581

§. II.

Obligatio, quam habemus ad gemendum.

Turtur non cantat, nec unquam auditur jucundum decurrere carmen sicut Luscinia, nec velut aves aliæ, quæ vernaculo suo carmine & se oblectant & alios, qui modulantibus illis præbuerint aures. Turtur non nisi perpetuò gemit, & jucunditates relinquit alijs, sed gemitu suo perfecte delectatur, qui vices ipsi supplet omnium aliarum voluptatum.

Sic faciendum est omni bonæ animæ adhaerere volenti DEO in solitudine; delicia ipsius sunt, nullas habere in terris, nisi illas, quas haurit è cælo, quasque sibi impertitur DEUS. Quæcumque convertit ipsa oculos in hoc mundo, nil intuetur, quo invitetur ad jucundandum; sed omnia videntur ipsi excitare se ad gemendum, sive aspiciat, ubi sit, sive aspiciat, ubi non sit; sive recordetur, quid fuerit, sive prævideat, quid futura sit, quidve eventurum sibi. Tandem ubivis non nisi argumentum invenit & ansam gemendi.

I. Siquidem si aspiciat, ubi sit, est in velle lacrymatum, in nostro exilio, procul à suâ dilectâ patriâ, & privata clarâ visione Dei, quæ constituit omnes Beatorum Delectationes per omnem æternitatem; & quod his omnibus detertius est, circumfusam se videt millenis periculis, aut bulare com-

pulsam in laqueorum medio, & præcipitiorum discrimine summo, in continuò perdendi se, & tecum perdendi Deum in omnem æternitatem periculo. Nónne hæc ingentia gemituum sunt argumenta? Insuper adhuc verum est, condemnatam esse ipsam, ut langueat & contabescat in miserabili hoc statu usque ad mortem, quin abbreviare vel imminuere possit ærumnas suas, aut nôsse, quamdiu hæc sint duraturæ. Nónne amatissimè gemendi, & cum Regio Psalte David ansam habeat conquerendi: *Heu mihi! heu mihi, quia incolatus meus prolongatus est.*

II. Sive aspiciat, ubi non sit: Eheu! ipsa non est in centro suo; Ipsa non est in possessione certâ & securâ infiniti boni, quod expectat; promittit hoc ipsi DEUS, affecurat hoc daturum se illi, vult sperare hoc ipsam; illucque aspirare; sed ejusdem illi retardat fruitionem, & spes dilata videtur ipsam jam semi frustrata: Nunquam non attollit in altum oculos ad intendum illam felicitatis regionem, extra quam beata esse non potest, nec plenè contenta. Nónne maximam gemitibus id præbeat ansam? *Quam dilecta tabernacula tua, Domine virtutum!* usquequò non licebit mihi ingredi illuc? an semper languere & gemitu

Psalm. 119.
vers. 5.

Psal. 41.
ycxl. 3.

re me sine in privatione amabilissima presentie tue? Morior praetudio, Domine, impone meam tormento meo, trahere me ad te. *Quando veniam & apparebo ante faciem Domini!*

III. Sive recordetur, quid fuerit: Inueter hic innumerare gemituum argumenta: Quot enim commisit crimina, tot effundenda ipsi forent lacrymarum flumina. Eheu! inquit ipsa, quantis criminibus me reddidi obnoxiam, per totum decursum elapsae vitae meae! numerum illorum inire nescio, nisi quod sciam, illa transgredi capillos capitis mei: Nec minimam ipsorum cognosco partem, nec certam, me debitam vel de unico, cujus veniam obtinuerim, egisse poenitentiam: An verius & ubertius gemendi habere possit argumentum; ed quod peccatorum nostrorum minimum meretur, ut nostris ex oculis faceremus duos fontes lacrymarum, per totum vitae nostrae decursum? O quam procul abest anima, quae solitudinis est amica, & paulisper praeteritae memor vitae, ab eo, ut caneret & jucundetur cum mundo; non intermissus ipsius gemitus, est tota ipsius felicitas, tota ipsius voluptas: *Peceavi, quid faciam tibi, & Custos hominum!*

IV. Sive suos emittat oculos in id, quod futurum est, considerans, quid aliquando futura sit,

vel quam obtentura forem; videbit, sibi suam concludendam fore vitam cum dolore ac mortis agone: Et exin deducta in momento ante tremendum tribunal Iustitiae Dei, percipiet lethali cum timore praeparatam sibi sententiam: Ipsa videbit se hic ad ostium magnarum duarum aeternitatum, cum tamen non sciat, cui in ultimo hoc consignanda sit momento, ut nunquam amplius egrediatur ex illa; & quando paulisper revocaverit in mentem omnes hosce gradus sibi necessariò emetiendos, quin dispensare possit in ipsorum aliquo, agonem scilicet, mortem, iudicium Dei aeternitatem, in illorum quovis tantam gemendi invenit letetem, ut quando pluribus viveret saeculis, nihil unquam ageret aliud, quam quod generet in tota vita sua.

Simplex & innocens tutur in gemisce in tua solitudine, & mundum cantare ac jucundari sine per aliquot momenta; ipsius gaudia in lacrymas convertentur aeternas; sed quantum ad te, gemit, & aliud nil fac in tota vita tua. O quam merito id facis! sive aspicias, ubi sis; sive attendas, ubi non sis; sive recorderis, quid fueris; sive consideres, quid futurus sis: Gemis amarè super haec omnia, nec metue, his te gemitibus fore mandandam: Certum enim te facio, te inventurum plus dulcedinis, plus pacis, plus solidissimae consolationis.

Bona est
ma mag-
num in-
nit sola-
tium, ge-
mens co-
ram Deo in
sua solitu-
dine.

Crete
laurum
debet pe-
sio Di-

lacionis ita gemendo unicâ horâ stâlles omnia vana mundi gaudia
coram D E O , quàm si degu- totius anni defluxu.

§. III.

*Debemus nos gerere in hoc mundo velut to-
sidem turtures.*

hanc tui-
na debet
develut
mura.

Turtur amat semper, quod ama-
vit semel. Si mors vel absen-
tia ipsam separat à per dilectâ suâ
conforte, idcirco separata non est
ab illius amore: hic solus ipse
est thesaurus, quo jucundatur uni-
cè; hunc cæteris omnibus perditis
conservat semper; privari vitâ po-
test, sed amore ipse privabitur
nunquam, cum æstimet hunc vitâ
suâ pretiosorem: Et ideo more-
retur potius, quàm quod illo di-
misso alteri adhæreret: ipsa mane-
bit sola, & non nisi semivivet am-
plius, cum à dimidiâ sibi ipsius sit
parte separata: Qui voluerint au-
ferre vel imminuere dolorem illi,
erunt ipsi consolatores importuni;
siquidem aliud facere non potest
totâ reliquâ supersilite sibi vitâ,
quàm dolore, amare & gemere.

Omne Co-
lacionem esse
debet pos-
sio DEI.

Ecce veram imaginem animæ
fidelis, adhærere nolentis nisi Deo
soli in suâ solitudine: Illa totum
suum collocat solatium in possi-
dendo ipsum, conversando cum
ipso, & fruendo optatâ ipsius præ-
sentiâ, dum hanc illi dignatur ex-
hibere: quando illa advertit, ip-
sum esse secum, degustat illum; &
quando divinas ipsius recipit blan-
ditias, tunc suus satiatur amor, co-

quod cor ipse fratur eo, quod
amat, gaudens, omne aliud Con-
solationis genus sibi esse fastidi-
o: Sed quando privati illam contin-
git ipsius præsentia; quando is re-
linquit eam privatam cognitione,
privatam sapore, & privatam usi-
tatis suis blanditijs, tunc verè ge-
mentem induit & agit turturam.

Ipsa amplius non habet, ut sibi
videtur, pretiosum thesaurum su-
um, semper autem habet amorem
illius: ipsa non amplius gustat
consolationem divinæ suæ præsen-
tiæ; aliam autem gustare non po-
test nisi ex eo, quod privata ma-
neat omni solatiò amore ejus. Ipsa
amabit semper, quod semel ama-
vit; amicitia enim, quæ finire po-
test, nunquam incepta; id est, vera
amicitia non est, si non est æterna;
& si hoc dici potest de omnibus
alijs amicitijs, potissimum dicen-
dum est de amicitia DEI. Ex quo
is semel se demonstravit animæ, &
illius expugnavit & occupavit Cor,
quâ ratione cessare potest ab aman-
do ipso? quâ ratione amare potest
aliud? quâ ratione unquam frui
potest consolatione aliâ, quàm illâ
præsentia ipsius, vel gemere de
ejus absentia, expectans in pace
ipsum

Effectus &
signa amo-
ris bonæ
animæ.